

Plukovník gšt. Ing. Bohumil J u n g e r:

Průlom.

I.

Všechny státy se snaží zabezpečit své hranice opevněním. Opevnění je v míru vypracováno jako stálé opevnění nebo jen projektováno a má být v počáteční válečné době vybudováno polním způsobem. Rozsah stálého opevnění se řídí podle názorů rozhodujících činitelů, ale je beze sporu, že význam stálého opevnění v širší veřejnosti stoupá a vybudování stálého opevnění pokračuje.

Důležitost stálého opevnění byla již často osvětlena a všeobecně uznána. Každý, kdo se zabývá počátečními válečnými operacemi v příští válce, dojde k přesvědčení, že provedení těchto operací je usnadněno, mohou-li se vojska opírat o stálá opevnění aspoň v jistých zvlášť ohrožených pohraničních oblastech

Každá akce vzbudí reakci. Vzmáhá-li se všeobecně akce zvýšit pohyblivost útočících vojsk, musí se reakce o to starat, aby tuto pohyblivost tlumila. Pasivní prostředky k tomu jsou především ničení a opevnění.

Jaký úspěch má snaha zastavit protivníka, jde-li jen o obranu, ukazuje průběh italsko-rakouské války. Snad má tato válka mnoho speciálních stránek, které se jinde sotva znovu uplatní, ale všeobecné rysy této války se budou za podobné příležitosti jistě opakovat. Každá válka nám dává jisté zkušenosti a také tato válka nás může o mnohém poučit. Cha-

rakteristické je, že Rakousko s počátku uvažovalo jen o obraně, kdežto Itálie měla na mysli jen útok. Iniciativu měli Italové, ale v průběhu událostí jí pozbyli.

*

Itálie a Rakousko byly trvalými odpůrci, neboť osvobozenké dílo Itálie naráželo na odpor Rakouska. Německu se sice podařilo přimět Itálii a Rakousko k vstupu do Trojspolku, ale politické rozpory tím nebyly nijak vyrovnány. Je zajímavé sledovat projevy náčelníka rakouského hlavního štábu v. Hötendorfa, jenž byl přesvědčen, že politické napětí mezi oběma státy povede k válce, a stále radil vyřešit spor v příhodné době válkou. Podle toho byla budována stálá opevnění především na hranicích obou států. Jižní Tyroly byly zabezpečeny moderním stálým opevněním, Korutany chráněny také stálým opevněním, ale už zastaralým, kdežto území na Soči bylo úplně otevřené. V Tyrolích a Korutanech se konaly ve světové válce opevňovací práce v souvislosti se stálým opevněním, při čemž bylo nařizováno vystříhat se všeho, co by mohlo Itálii dráždit. Z toho vidíme, že je nevýhodné z politických důvodů omezovat vojenské přípravy, protože nedostatečné vojenské přípravy více podněcují, než uklidňují protivníka, který uvažuje o válce.

Když už nebylo pochyb o vstupu Itálie do války na straně Dohody, začaly v lednu 1915 první opevňovací práce v území západně Lublaně. 16. dubna byla rozhodnuta obrana v postavení podél Soči a konány opevňovací práce v tomto postavení. 23. května, tři neděle po průrazu u Gorlice, byla vyhlášena válka. Povšechná situace italské armády nebyla sice příznivá, protože její týl byl ohrožen, ale vzhledem k převaze Italů na souši i na moři musila se rakouská vojska omezit na pouhou obranu.

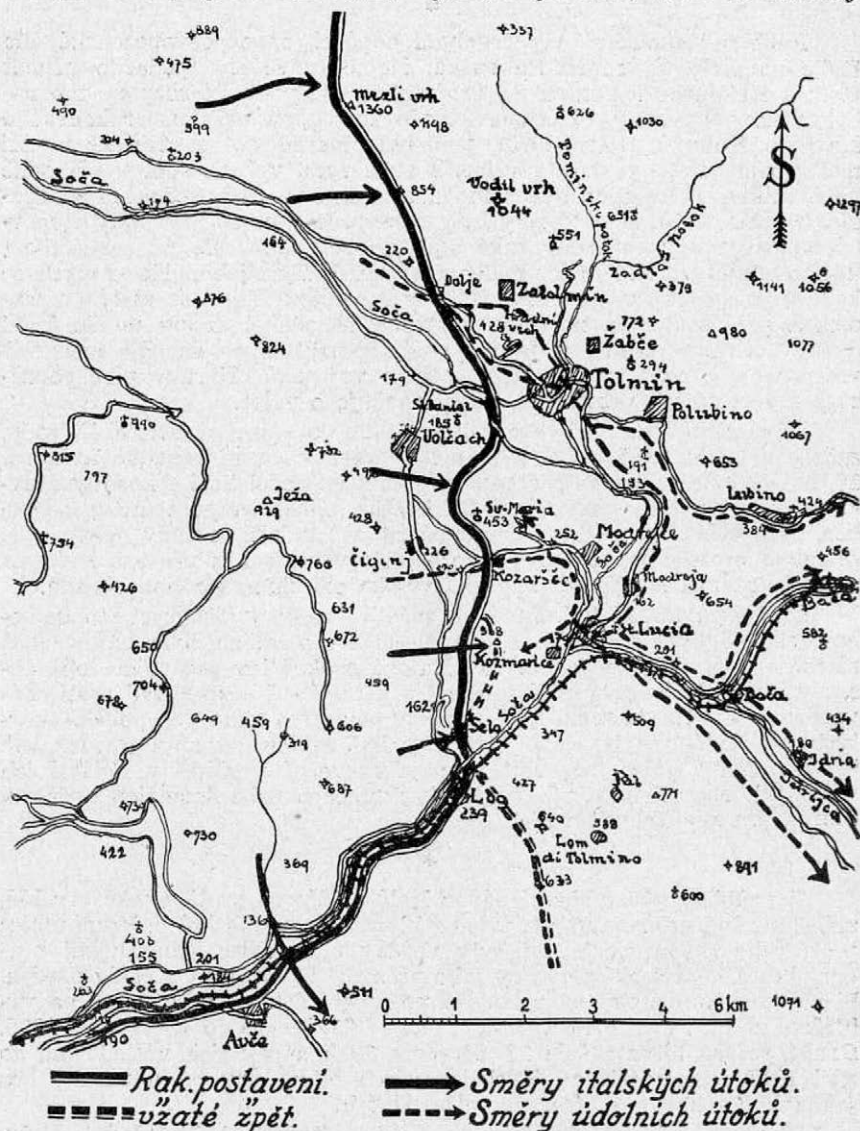
Pro obranu měli Rakušané na začátku války k dispozici jen domobranecké oddíly a slabé části nastupujících armádních sborů. Provedená ničení a opevnění stačila, aby se Italové spokojili v začáteční době obsazováním volného rakouského území a jen váhavě postupovali proti obávanému opevnění. K tomu také přispěly pověsti o minových polích, skrytých překážkách a p. Rázný útok by byl rakouskou obranu rozvrátil, takže můžeme dobře posoudit význam opevnění a ničení v začátečních válečných operacích, ať už pro jejich skutečnou nebo domnělou hodnotu, kterou jim nepřítel přisuzuje.

*

V průběhu války hlavní nápor Italů směřoval proti sočské armádě, neboť zde byl směr na Terst, jeden z hlavních cílů válečných. První útoky proti rakouskému postavení byly vedeny nesouvisle, jednotlivými prapory bez dělostřelecké přípravy jako přepady. Tyto útoky neměly úspěch. K soustavnému útoku na rakouské postavení došlo teprve měsíc po vyhlášení války. První sočská bitva trvala od 21. června do 7. července 1915. Druhá sočská bitva začala 18. července 1915 a pak jich následovalo do září 1917 celkem třináct. Výsledek všech bitev byly terénní zisky bez jakéhokoli rozhodnutí. Obrana měla úspěch.

K posouzení způsobu boje v těchto bitvách chci sledovat útoky v oblasti 15. rak. arm. sboru, Tolmín—St. Lucia (náčrt 1 a 2). Severní hranice této oblasti tvoří hřeben Julských Alp — Krn masiv s absolutními výškami přes 2.000 m. Odtud se sklání postavení po srázných svazích Alp do kotliny u Tolmína, kde dominuje v údolí Hradní vrch západně

od Tolmina. Pak překračuje postavení Soči a tvoří předmostí u St. Lucie, kde probíhá přes dvě vyvýšeniny Sv. Maria a $\triangle$ 588, oddělené od sebe sedlem u Modrejce. Před těmito výšinami je údolí, které se rozšiřuje

Náčrt 1.

u osad Volčachu a Čiginje, a je uzavřeno na západě zalesněnými svahy horského hřebenu, který vrcholí Jezou $\triangle$ 929. Jižně od Sela ustupuje postavení zase na východní břeh Soči a vede dole podél břehu řeky, jejíž

koryto je hluboko vryto ve vápenité půdě. Západní srázy úzkého údolí jsou většinou nepřístupné, východní svahy jsou schůdné.

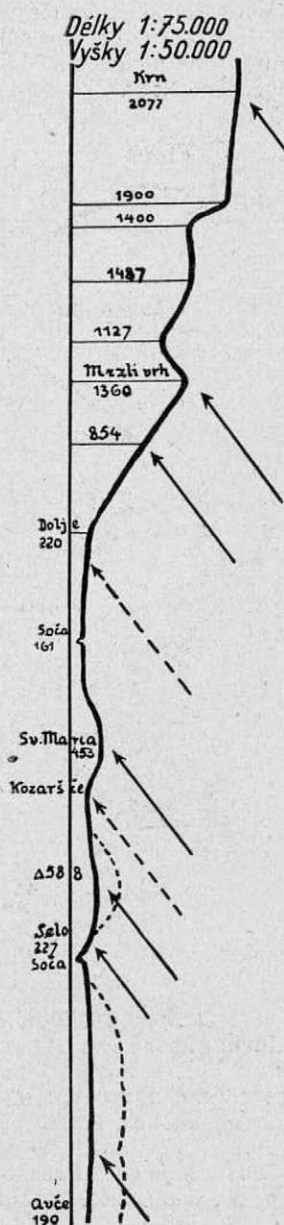
Údolí Soči se pak rozšiřuje v kotlinu u Avče, která je přístupná komunikacemi jak na jižním, tak i na severním břehu Soči. Vysočina jižně od Soči je Kras, rczervaný, částečně porostlý terén, kde se často střídají zvýšené a prohloubené tvary. Postup a orientace jsou zde velmi ztíženy.

Hlavní nápor italských útoků směřoval proti postavením na význačných terénních bodech. Byly to Krn, Mrzli vrh, Vodil vrh, Sv. Maroa a Δ 588. Těžiště obrany se soustřeďovalo k udržení těchto bodů, takže nejprudší boje byly vedeny především o tato místa. Je to příznačné i pro ostatní oblasti sočské fronty. Boje o koty. Italové soustřeďovali své úsilí především na místech, kde útok musel překonat těžké terénní překážky a obrana měla poměrně nejlepší podmínky. Šlo prostě o dobývání terénu se snahou zmocnit se nejdříve dominujících výšin. Údolí a sedla byla zanedbávána v obavě, že dominující vršky znemožňují dole postup.

V předmostí St. Lucia sváděny nejúpornější boje o výšiny Sv. Maria a Δ 588 západně od Kozmarice. Nejsnadnější a přirozenější směr útoku Kozaršče—Modrejce v sedle mezi Sv. Maria a Δ 588, který vedl přímo do týlu předmostí, nebyl brán pro útok vůbec v úvahu. Byl to za celou dobu války od roku 1915—1917 tak klidný úsek, že to bylo známé místo, kde přebíhali zběhové. V Modrejce byly shromážděny trény brigády, která hájila předmostí, a její zálohy byly na výšinách Sv. Maria a západně od Kozmarice.

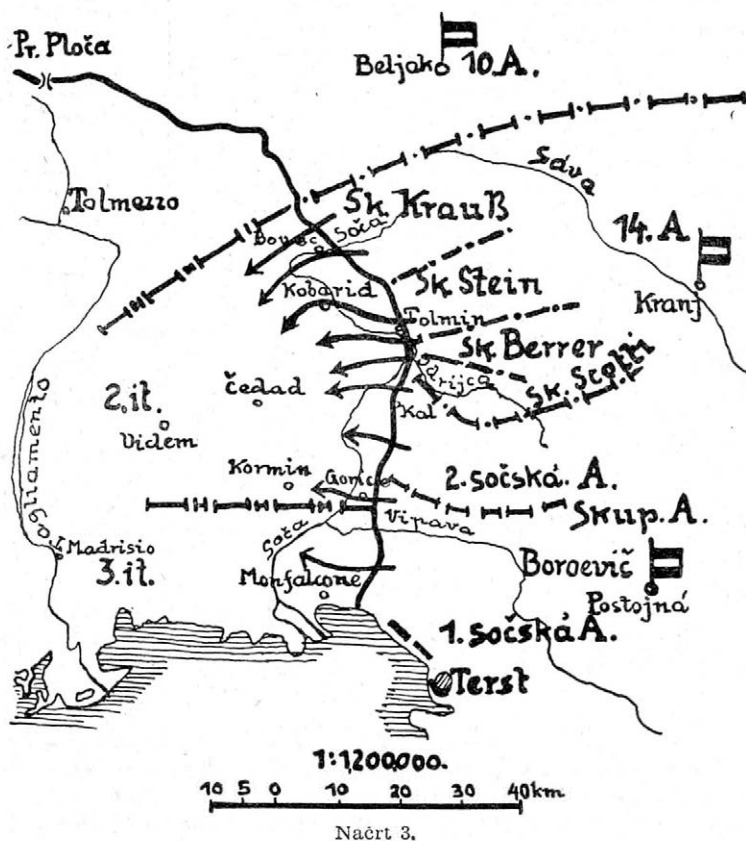
Největší možnost skutečného úspěchu sliboval útok v řečeném sedle Kozaršče—Modrejce. Útok by zde rázem dospěl do týlu předmostí k přechodům u St. Lucie a útokem zezadu pak byla možnost zničit osádku předmostí. V dalším pokračování útoku v údolí Idrijce a Bači by se byl útočník zmocnil týlu a znemožnil obranu celé oblasti. Totéž platí obdobně pro útok u Tolmína severně od Soči, kde se průlomem v údolí Soči mohli Italové dostat do týlu a dalším útokem přes sedlo u Lubina a údolím Idrijci a Bači rázem likvidovat obranu celé oblasti.

Ve skutečnosti se v úporném zápolení o vršky vyplývala všechna útočná energie, která v těžkém terénu stačila jen na dobytí zákopů, aniž bylo možno úspěch valně rozšířit a proniknout do týlu. Rakouské postavení v této oblasti zůstalo také až do roku 1917 celkem nezměněno. Na jaře 1917 se podařilo Italům u Avče překročit

Náčrt 2.

Soču a zatlačit rakouská vojska zpět. V Krasu již od Soči byl další postup svízelný a byl zastaven, aniž ohrozil obranu severního předmostí. Byl to sice úspěch dosti značný, ale místního významu. Také v ostatních úsecích se bojovalo obdobně a případný úspěch se jevil jen místním zatlačením obranného postavení. V líčení bojů se opakují s malou obměnou vždy tytéž význačné koty.

II.

23. října 1917 zahájila rakousko-německá vojska útok, při čemž hlavní nápor měla 14. armáda, složená z německých a rakouských vojsk, v níž bylo zařadeno 7 německých divíí. Útočné pásmo bylo voleno podle osvědčeného receptu v kolenně obranného postavení, zahrnovalo předmostí St. Lucie a oblast severně odtamtud. Po zdařilém průlomu měl útok velmi účinný směr do týlu a byla možnost italská vojska v přímé souvislosti s jižní rakouskou armádou, útočící čelně, porazit a rozhodnout boj na celé sočské frontě (náčrt 3).

Útočné skupiny vedly hlavní nápor do údolí. Po vydatné dělostřelecké přípravě, především plynem, vyrazila vojska k útoku a měla zvlášť

v údolích pronikavý úspěch. K úspěchu přispěla velmi účinná palba minometů v údolních úsecích.

Vojska kvapila v údolí vpřed bez zřetele na údolí lemuující hory a vnikla rázem do týlu. Vojska postupující od severu a od jihu podél Soči, ovládla údolí Soči a uzavřela tak zezadu italská obranná postavení. Tím bylo usnadněno vzetí druhého postavení na horských břebenech západně od Soči a pak už útok pokračoval nezádržně dál směrem na Čedad a Videm až k Tagliamentu.

Než se odpoutala jižní italská armáda od nepřítele, aby ustoupila za Tagliamento, byla již německo-rakouská vojska na Tagliamentu a směřovala podél řeky k jihu, aby se zmocnila přechodů a zamezila Italům ústup za řeku. Neschopnost rakouských vojevůdců se projevila při tom v plném světle. Tento pohyb, který vlastně korunoval úspěch průlomu, přivedl vojska útočné skupiny do pásma přikázaného jižní skupině armád. Rakouské hlavní velitelství totiž předpokládalo jen posunutí fronty vpřed a podle toho určilo pásma útoku pro jednotlivé armády, beze zření na boční zásah hlavní útočné skupiny. Velitel jižní skupiny armád generál Borojevič žádal, aby vojska, která pronikla do jeho prostoru, byla jemu podřízena nebo aby pásma jeho skupiny armád bylo uvolněno. Německá vojska se nepodřídila, nýbrž se vrátila na sever. Borojevič proto divisi svého pravého křídla, která již měla v rukou málo poškozený přechod přes Tagliamento u Madrisia a přecházela řeku, aby směrem k moři uzavřela veškeré ústupové cesty, odvolal a poslal zpět na pravé křídlo svého útočného pásma. Touto svéhlavostí přispěl značně k zdařilému ústupu italských vojsk na jižním křídle.

Rakousko-německá vojska postoupila pak až k Piavě, kde se pro zesílený odpor italských vojsk zastavila. K další ofenzivě přes Piavu došlo v červnu 1918. Hlavní nápor měla jižní rakouská armáda, ačkoli měl přináležet armádě, která stála v ohbí postavení proti Montellu. Neúspěch této ofenzivy měl sice mnoho jiných příčin, ale je zajímavé, že ani ke konci války rakouské velení nenašlo účinný směr pro hlavní nápor. Osobní otázky měly zde hlavní slovo před věcnou rozvahou.

*

V této válce nacházíme mnoho látky k úvahám jak o útoku, tak i obraně. Obrana zde měla dlouho úspěch, kdežto útok nemohl přes opětovné značné úsilí proniknout. Na druhé straně dovedl útok rozvrátit rázem celou frontu protivníka. Tuto protivu vysvětlují především vlastnosti vojsk i velitelů a způsob boje. Na začátku války Italové proměškali příležitost k ráznému postupu. Cílem všech válečných operací je zničit nepřátelská vojska. Terén, území mají sice význam pro vedení operací, ale je chyba územní zisky pokládat jako válečné cíle. Operace tím pozbývají důrazu a trvalé ceny, protože zachová-li nepřítel svou sílu, může územní ztráty konec konců vyrovnat.

Boje s italské strany byly vedeny strategicky i takticky snahou zmocnit se území, terénu. Na začátku války se spokojila italská vojska obsazením volného území, otálela s útoky, které pak již narazily na obsazená postavení. V prvních sočských bitvách byly útoky vedeny tápavě po celé frontě proti význačným terénním bodům, s průhlednou tendencí zmocnit se Terstu. Útok se tříštil v boje o význačné terénní body, kde se útočná energie vyčerpala, aby se pak útok samočinně zastavil. Chyběl

jednotný drtivý nápor, který by směřoval rázně do týlu nepřítele jen s jedním cílem, zničit protivníka. Teprve v posledních sošských bitvách Italové nasazují síly tam, kde útok proniká, a dosahují úspěchu, který otrřásá obrannou soustavou rakouskou. Rakouské a německé velení vyčítují nebezpečí a přikračují s rakouskými a německými posilami k rozhodné ofenzivě.

Němci volí směr, který jde přímo do týlu protivníka, a připraví průlom methodicky a jednotně. Německá vojska jedou napřed do jižních Tyrol, aby klamala nepřítele, a pak teprve do útočného prostoru. V pásmu útoku se postaví dříve dostatek komunikací, krytů, pozorovatelů, bojových a velitelských stanovišť, bydlíšť atd., útočící vojska se materiálně vybaví a morálně upevní co nejlépe. Útok je co nejpečlivěji připraven a co možná utajen. V upraveném pásmu útoku nastoupí vyšší jednotky pod jedním velitelem, s počtem vojsk a vojenských prostředků, které odpovídají danému úkolu. Hlavní nápor se klade do údolí, kde je nejméně terénních překážek. Útok je připraven dělostřelectvem, v údolí působí zvláště účinně minomety.

Útok pak jde v určenou dobu nezadržně vpřed. Od nejvyššího velitele až k poslednímu vojínu mají všichni jen jednu myšlenku, proniknout vpřed bez zřetele napravo i nalevo. Útočící vojska se zmocní týlu a v rozvratu protivníka padají další postavení. Útok se nezastavuje u vytčených cílů, protože všichni znají jen jeden hlavní cíl, zničit protivníka. Vinou hlavního rakouského velitelství nebylo pronásledování připraveno, ale i tak spěje útok nezadržně vpřed a katastrofu od ustupujících vojsk odvrací jen svéhlavost rakouského armádního velitele.

V začátku ofensivy správně poutaly jižní dvě sošské armády nepřítele čelním útokem, aby hlavní útok prorazil v přímém spojení s tímto útokem do týlu protivníka. Ofensiva měla pak plánovitě pokračovat s úmyslem postoupit k mocné terénní překážce řeky Tagliamento, zmocnit se přechodů a pak bočním postupem útočné severní skupiny po obou březích Tagliamenta uzavřít ústupové cesty a současným útokem čelní skupiny zničit ustupující vojska. Začátek byl úspěšný, ale dovršení úspěchu bylo zmařeno.

K úspěchu průlomu přispělo několik speciálních příznivých okolností. Mlha zahalovala v den útoku hory, takže útok v údolí nebyl ohrožován s boků okolních hor. Vojska v horském postavení ještě bojovala, když už jejich týl byl dávno ztracen. Rychlý a rázný útok přímo do týlu rozvrátil obranu, která se nevzchopila k odhodlanému odporu, takže padla všechna zadní postavení i stálá opevnění do rukou útočnickových. Ve zmatku ústupu nebylo možno útoku soustavně čelit a bylo nebezpečí, že dojde ke katastrofě ustupujících vojsk.

Každá vojenská akce má své speciální a všeobecné stránky. Všeobecně můžeme podle tohoto průrazu soudit, že rázný odhodlaný útok může vést v každém případě k zdařilému průlomu, který, je-li veden v účinném směru a pokračuje-li rychle vpřed, opanuje týl a rozvracuje vojska i velení. V nastalém zmatku nelze pak útoku již s úspěchem čelit a útočící vojska mají možnost bočním postupem uzavřít ústupové cesty a sevřením nepřítele s obou stran dovršit jeho zkázu. Dosáhneme tím pravého cíle boje — zničení protivníka. Po průlomu jsou útočící vojska vydána zvláštnímu nebezpečí nepřátelských protiútoků, ale nelze přehlížet zvýšenou morálku vítěze, kterou útočník tyto krise snadněji pře-

konává než obránce, jehož morálku úspěchy útočnickovy snížily, někdy úplně rozvrátily.

III.

Podle zkušeností této války můžeme vyvodit pro průlom tyto všeobecné směrnice:

Pásmo útoku musí být voleno tak, aby průlom směřoval do týlu nepřitele, protínal jeho ústupové cesty a v přímé součinnosti s čelním útokem byla možnost nepřitele zničit. Nejvýhodnější se zdá směr z ohbí vzad vybíhající fronty.

Vojska v pásmu útoku musí mít početní, materiální a morální převahu. Nástupem místně vzdáleným má být nepřítel klamán. Přípravy musí být provedeny co nejpečlivěji a útok utajen. V útočném prostoru se postaví dostatek komunikací, krytů, pozorovatelů, bojových a velitelských stanovišť, bydlíšť atd., vojska se materiálně vybaví a morálně upevní co nejlépe; počet vojsk a vojenských prostředků, odpovídající danému úkolu.

Jako východiště útoku slouží zásadně vlastní obranné postavení se zřetelem na utajení útoku a zabezpečení vyrazení k útoku. Je-li východiště útoku předsunuto, možno očekávat, že předsunuté hlídky nepřítelovy upozorují nástup vojsk do východiště.

Útočící vojska musí vniknout prvním náběhem do nepřátelského postavení, čemuž zabráňují palba protivníkovy a překážky. Přípravná palba vlastního dělostřelectva má úkol zničit nebo umlčet blízké zdroje palby a velení, obranná zařízení a vytvořit průchody v drátěných překážkách. Dosažení tohoto úkolu závisí na prostředcích, které jsou po ruce, na rozsahu obranných zařízení u nepřítelů a pak na schopnosti nepřítelů nás klamat. Předpokládáme-li, že jsou nám známa jak obranná postavení, tak i umístění palebných prostředků nepřítelových, bude sotva dostatek střeliva nadarmo a obranné prostředky protivníkovy zůstanou většinou zachovány. Nepřítel vyvstal a odrazil palbou útok často, když se zdálo, že je u něho všechno zničeno, také průchody v překážkách nebyly obyčejně takové, jaké se podle přípravné palby očekávaly. V tvrdé půdě nepůsobí zásahy do hloubky, měkká půda účinek zásahů silně tlumí, jámy zásahů skýtají zase nové kryty, překážky jsou rozmetány, ale tvoří chuchvalce překážek zase jinde, zkrátka jsou jisté zákony o nezničitelnosti hmoty, které nelze překonat. Nelze-li předpokládat, že dělostřelectvo nám podle přání všechno zničí, je velmi důležité, aby palba na odpory, které se objevi

během útoku, byla účinná a byla možnost umlčet všechny palebné zdroje, které ohrožují další postup.

V tolmínském předmostí Italové postřelovali roku 1915 zadní neob-
sazený zákop, který mohli dobře pozorovat. Bylo vidět asi 200 zásahů
seskupených mezi překážkou a zákopem, z toho byl jeden plný zásah a
jeden částečný zásah přímo v zákopu. Účinek mohl být umlčení osádky,
ale ne zničení, protože zákop byl celkem neporušený a drátěné překážky
málo poškozené. Půda byla tvrdá, v měkké půdě by snad zásahy tvořily
hlubší jámy, ale účinek by se byl o mnoho nelišil.

Hlavní činnost dělostřelectva za útoku budou palba přímé podpory a
palba ochranná. Pěchota musí být připravena doplnit účinek dělostře-
lectva.

Překážky nebudou asi zničeny v žádoucím rozsahu, je proto třeba,
aby technické jednotky, vybavené především trhavinami, doprovázely pě-
chotu a rozšířily průchody podle potřeby. K překročení překážek a zákopů
slouží lehké lávky, žebříky, houně, matrace a p.

Hlavní nápor je výhodné vést v údolí, kde může útok nejrychleji pro-
niknout, protože je zde nejméně terénních překážek. Osádky význačných
terénních bodů, které nás ohrožují s boků, poutáme čelně a jejich palbu
zneškodňujeme dělostřelectvem. Vojska útočných sledů proniknou obran-
ným postavením nepřátelským a pokračují rázně v útoku vpřed. Další
sledy následují tam, kde útočný sled pronikl, a útokem zezadu zlomí ještě
vzdorující odpory nepřítelovy. Útok je jako vše strhující příval, který
proniká tam, kde hráz odporu je nejnižší a dravým proudem se žene dále,
aby tyto průrvy rozšířil a pak zaplavil všechen útočný prostor. Průlom
bude mít vždy úspěch, je-li dobře připraven a mají-li vojska početní, ma-
teriální a morální převahu. V dalším průběhu průlomu musíme čelit ne-
bezpečí nepřátelských protiútoků, zvláště jde-li o aktivního protivníka,
který si zachová klid, neboť vlastní situace se zhoršuje, kdežto situace
nepřítelova se zlepšuje.

Musí být proto snahou všech, aby bojové prostředky útočících vojsk
mohly bez odkladu následovat a jejich převaha zůstala zachována. K tomu
je třeba komunikací, které nepřítel při svém ústupu zničí. Musíme mít do-
statek ženijních vojsk a technický materiál musí být v dostatečném množ-
ství připraven, aby komunikace byly co nejdříve sjízdné pro dělostře-
lectvo a trény divisi.

Úspěch každé ofensivy závisel konečně vždy na komunikacích. Přes
největší technické úsilí nelze dosáhnout, aby bojové prostředky následo-
valy bez průtahů útočící vojska. Odstraňovat anebo překročovat pře-
kážky během boje bude vždy technicky velmi obtížné, někdy nemožné.
Již první náběh může ztroskotat, protože není dělostřelecky dostatečně
připraven. V dalším průběhu útoku je nebezpečí, že útočný sled bude při
nepřátelských protiútocích bez dělostřelecké podpory a celý útok bude
zastaven. Je třeba, aby útočný sled měl za útoku všechny bojové pro-
středky s sebou a byl s to kdykoli samostatně bojovat. Pro umlčení ne-
přátelských odporů, na které během útoku narazí, musí mít dělostřelectvo,
které ihned a přímo pálí, protože každá jiná nepřímá podpora je v těchto
fázích boje málo účinná nebo nedosažitelná.

Jen mechanisovaný útočný sled bude moci bezpečně překonat nepřá-
telské překážky a bude mít dělovou palbu po ruce, kdykoli ji bude potře-
bovat, aby přímou palbou zničil nepřátelské odpory, které se během po-

stupu vyskytnou. V dalších sledech jsou jednotky normálního složení, které mohou v každém terénu manévrovat a pro které lze za útočným sledem upravit komunikace.

Při průlomu u Tolmína nebylo sice mechanisovaných jednotek, takže možno průlom úspěšně provést za jistých podmínek i vojsky normálního složení, ale proti moderně vyzbrojeným vojskům musí být útočný sled, který koná průlom, mechanisován. Složení a užití viz VR. roč. XVI. (1935), sv. I., čís. 1, str. 11 a 23.

Vojenství u nás a v cizině.

Štábní kapitán pěch. Josef Brym:

Německá společnost pro branžou politiku a branné vědy.

Společnost vydala k uzávěru své dvouleté činnosti 1. r. ročenku nazvanou „Wehrfreiheit“ — brannou svobodu. Je to vhodná příležitost všimnout si blíže její organizace i pracovních výsledků, za krátkou dobu trvání docela úctyhodných, což lze vysvětlit tím, že korporace měla již svůj starý ideový základ a svou pracovní tradici. R. 1931 byla založena t. zv. „Wehrwissenschaftliche Arbeitsgemeinschaft“, seskupení menšího počtu pracovníků z kruhů vojenských i občanských odborníků, která si stanovila program prozkoumat problémy moderní války nejen s hlediska vojáka, ale i se stanoviska národohospodáře, technika a politika. Po vítězství Hitlerova režimu byla v červnu 1933 přeměněna na „Deutsche Gesellschaft für Wehrpolitik und Wehrwissenschaften“, která se postavila cele na půdu národního socialismu a dala se do služeb strany a její ideologie. Dovedla si tím brzo získat velký okruh vynikajících vědeckých spolupracovníků všech vědních oborů a vysokých důstojníků ve výslužbě, kteří se jí dali plně k dispozici.

Presidentem a vedoucím duchem společnosti je známý vojenský publicista generál-poručík v. v. von Cochenhausen.

Programová činnost společnosti je dána již jejím názvem; zahrnuje činnost badatelskou, propagační, popularizační a publicistickou jak v oboru branné politiky, tak i všech vědních složek branných věd, které mají proniknout co nehlouběji do celého národa. Branně politicky působí na politika, učence, technika, vychovatele, podnikatele a dělníka, tedy na všechny vrstvy národa, žádajíc od všech členů německého národa, aby byli jednoho, rozhodného a v prospěch celku usměrněného bratrského ducha; chce obrátit zájem všech duševních pracovníků na otázky obrany země, aby každý z nich přezkoušel své odborné vědomosti a schopnosti, a to nejlepší z nich dal ve prospěch společné velké věci. Cíle propagačního se dosáhne jedině tehdy, bude-li jednotnost ve společném snažení a chtění, cíle vědního pak vysokou úrovní ve výkonu.

Uvedená ročenka obsahuje v prvním díle pojednání z různých vědních oborů branných z pera vynikajících branných politiků a vojáků, vedoucích osobností strany a mužů německé vědy, kterýž kolektivní pracovní způsob se stal ustálenou formou všech dosavadních knižních publikací společnosti. Druhý díl obsahuje zajímaví nás zprávu o činnosti společnosti za rok 1934/35, z níž vyjímáme z větší části níže uvedené údaje, doplňující je daty z orgánu společnosti „Wehr und Wissen“.

Společnost má koncem druhého pracovního roku asi 1200 členů, z nichž každý se musí vykázat určitou branně vědeckou činností, což je podmínkou přijetí. Z tohoto